

Η ΑΛΕΓΡΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

ρέπει νὰ σᾶς βεβαιώσω πρῶτα πρῶτα πὼς παντρεύτηκα ἀπὸ ἔρωτα. Σὰν εἶμουνα λεύτερος, μονάχη ἡ ἰδέα, θυμοῦμαι, πὼς μποροῦσα ποτὲ νὰ παντρευτῶ μὲ συνοικέσιο μοῦ προξενοῦσε φρίκη. "Ὅταν μὲ τὴ γυναίκα μου συγγυρίσαμε τὸ μικρὸ σπιτικό μας—τὴν περίφημη φωλιά—ἀνακαλύψαμε πὼς ἡ διατήρησή του εἶχε ἀνάγκη ἀπαραίτητη ἀπὸ μιὰ καλὴ ὑπηρέτρια, γιὰ ὅλες τὶς δουλειές.

Λοιπὸν ἀπὸ τὸ γάμο μας καὶ πέρα ὡς τὰ σήμερα ἡ ἱστορία μας, ἡ ἱστορία ποὺ ὄνειρευνόμαστε τῆς ἀγάπης μας, τοῦ ἔρωτά μας, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸ ζήτημα τῆς ὑπηρεσίας. "Ὅλες οἱ σελίδες της, ὅλες οἱ μέρες μας, εἶναι γεμάτες ἀπὸ συμβάντα, ἀνέκδοτα, βίαια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε μιὰ ὑπηρέτρια τῆς προκοπῆς. Δοκιμάσαμε ὅλες τὶς συνταγὲς ποὺ μᾶς ουστήσανε συγγενεῖς καὶ φίλοι, καταφύγαμε σὲ ὅλες τὶς πηγές, βίβαμε κάτου μὲ τὴ γυναίκα μου καὶ ἀναλύσαμε ὅλες τὶς θεωρίες, κάθε μέθοδο καὶ κάθε τρόπο, τοῦ πὼς πρέπει κανεὶς νὰ φέρεται σ' αὐτὲς τὶς δεσποινίδες. "Ἄλλοτε ἐφαρμόζαμε τὸν αὐστηρὸ τρόπο, κρατούσαμε ἀπόσταση καὶ εἶχαμε λίγες κουβέντες. "Ἄλλοτε δείχναμε τέτοια οἰκειότητα κ' ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔφτανε τὰ ὅρια τῆς βλακειᾶς. "Ἄλλοτε πάλι μοιραζόντανε οἱ ρόλοι

μας, ἡ κυρία εἶτανε καλόβολη καὶ μαλακή, ὁ κύριος αὐστη-
ρὸς καὶ ἀπότομος ἢ καὶ τ' ἀνάποδο.

Τίποτα, τίποτα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶτανε νὰ μὴ στερεώη
στὸ σπῖτι μας δουλικὸ γιὰ δουλικό. "Ἄν τύχαινε τὸ κορίτσι
νὰ εἶναι νέο καὶ νόστιμο, δὲν εἶχε τὸ νοῦ του στὴ δουλειά,
μὰ στὴ γύρω μας γειτονιά. "Ἄν εἶτανε ἄσκημη καὶ χοντρο-
κομένη, ἢ τεμπελιά κ' ἢ ἀναμελιά της μᾶς ἀπέλιψε. "Ἄν
εἶτανε γριὰ δὲ νιαζότανε τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νὰ ση-
κώση ὄλο μας τὸν μπουφὲ γιὰ νὰ τὸν μοιράση στὰ παιδιά,
στὶς νύφες καὶ στ' ἀγγόνια της, τόσο πού οἱ λογαριασμοὶ καὶ
τὰ ἔξοδα στὴ διάρκεια τῆς βασιλείας της διπλασιαζόντανε.

Νά γάμος, νά ἔρωτας. Νὰ μὴ μπορεῖς νὰ ζήσης ἡσυχά
κ' εὐτυχισμένα, ἀπὸ τί; Ἀπὸ ἓνα τόσο ἀσήμαντο καὶ μικρὸ
πράγμα, πού θὰ εἶτανε τρέλα καὶ νὰ τὸ συλλογιστοῦμε σὰν
ἀποφασίζαμε ἐγὼ καὶ ἡ ἀγαπημένη μου νὰ ἐνωθοῦμε διὰ
βίου. Ἡ γυναίκα μου πού ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά της καὶ
μελέτησε τὸ ζήτημα καλύτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, βρῆκε σιγὰ
σιγὰ τὴ λύση. Ὁ μόνος πού ἔφταιγε εἶμουν ἐγὼ. Γιατὶ λέει
στὶς ὑπηρετίριες ἔδειχνα ψυχρός. "Ὅχι πὼς τοὺς φερνόμουν
μὲ κακὸ τρόπο, κάθε ἄλλο. Εἶμουν λέει κ' εὐγενικός καὶ
καταδεχτικός. Μὰ δὲν εἶμουν ὅσο πρέπει γλυκομίλητος,
δὲν εἶχα τὸν τρόπο νὰ τὶς σαγηνεύω, νὰ τοὺς δείχνω συμπά-
θεια, νὰ τοὺς μιλῶ λίγο λεύτερα, λίγο ἀνοιχτά, νὰ τοὺς
ἀφίνω ἐλπίδα, νὰ τοὺς δείχνω πὼς ἐγὼ εἶμαι ἄντρας
καὶ αὐτὲς κορίτσια, νὰ τοὺς πετῶ κανένα λόγο αἰσθηματικό.

"Ἐτσι μιὰ μέρα, σὰ χάσαμε καὶ τὴν προτελευταία μας
ὑπηρετίρια, πού μᾶς ἔφυγε δίχως αἰτία καὶ ἀφορμή, ἡ γυ-
ναίκα μου νευριασμένη ἀπὸ τὶς χοντροδουλειῆς τοῦ σπιτι-
κοῦ, μοῦ φώναξε ἀπελπισμένα:

— Ἐμπρός. Τὰ ψέματα τελειώσανε πιά. Θὰ ψάξω, θὰ

χαλάσω κόσμο, θὰ βρῶ μιὰ ὑπηρετρια ὁμορφη καὶ νέα, θὰ μοῦ δουλεύῃ σὰ σκυλί καὶ θὰ μοῦ μείνῃ. Ἀκοῦς, θὰ μοῦ μείνῃ πολὺν καιρὸ. Μὰ πρόσεξε, μὲ ἕνα ὄρο, πού θὰ τὸν τηρήσης πιστὰ καὶ δὲ θὰ μοῦ μπορέσης ν' ἀρνηθῆς. Θὰ τῆς κάνῃς κόρτε, θὰ τῆς δείξῃς ἀγάπη, ἔρωτα. Ἔτσι μόνο θὰ εἶμαι ἐξασφαλισμένη καὶ βέβαιη πὼς δὲ θὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ δῶ.

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, τῆς ἀπάντησα, πὼς αὐτὴ θὰ σκλαβωθῆ, θὰ μαγευτῆ ἀπὸ μένα; Μπορεῖ νὰ μὴ τῆς κάνω, νὰ μὴ τῆς ἀρέσω.

Ἡ καλή, ἡ ἄδολη, ἡ ἀθώα ἡ γυναίκα μου. Ἔσκυψε ἀπάνου μου καὶ γέμισε τὸ πρόσωπό μου μὲ φιλιά. Τί εἶναι αὐτὰ πού κάθομαι καὶ λέω; Μὰ ὑπάρχει λοιπὸν στὸν κόσμο ἄντρας πιὸ γλυκός, πιὰ ὁμορφος, πιὸ ἀγαθός, πιὸ τέλειος ἀπὸ μένα; Καὶ ποιὰ μπορεῖ, σὰ λιγάκι θελήσω, νὰ μοῦ ἀντισταθῆ; Τῶφere λοιπὸν ἔτσι ἡ τύχη καὶ σὲ λίγες μέρες ἦρθε στὸ σπίτι ἡ τελευταία μας ὑπηρετρια, μιὰ νησιώτισσα ἔξυπνη, μιὰ νόστιμη, μιὰ πεταχτὴ καὶ γλυκομίλητη καὶ γελαστή, ὅλη χαρὰ καὶ νιάτα. Καὶ τ' ὄνομά της; Ἀλέγγρα. Γέμισε ἡ φωλιά μας εὐτυχία. Ἀλέγγρα ἀπὸ δῶ, Ἀλέγγρα ἀπὸ κεῖ. Ὅλες τὶς δουλειές. Πρόθυμη, νοικοκυρεμένη, καλὸ κορίτσι καὶ τίμιο ἀπὸ τὰ σπάνια.

Ἡ γυναίκα μου μὲ βίαζε, μὲ γκρίνιαζε, μὲ παραμόνευε, μ' ἔσπρωχνε νὰ τῆς κάνω γλυκὰ μάτια.

—Ἄν φύγῃ, μοῦ ἔλεγε, χαθῆκαμε. Καὶ ἡ αἰτία θὰ εἶσαι σὺ ἀχάριστε καὶ κανέναν ἄλλον. Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα.

—Μὰ πὼς νὰ κάνω τέτοιο πρᾶμα, μπρὲ μικρὴ μου; τῆς ἀπαντοῦσα. Μῆτε κέφι ἔχω, μῆτε διάθεση νὰ παίζω καὶ νὰ ὑποκρίνομαι. Ἀφίνω πού μπορεῖ ἡ Ἀλέγγρα νὰ μὲ παρεξηγήσῃ καὶ τότε ἴσα ἴσα νὰ τὴ χάσουμε.

Τίποτα. Τὸ γουδί, τὸ γουδοχέρι. Ἀπελπίστηκα κ' ἐγὼ καὶ ἄρχισα νὰ φέρομαι τῆς Ἀλέγρας μὲ κάποια ἀθέλητη οἰκειότητα. Ἡ Ἀλέγρα εἶχε περιέργεια γιὰ τὸ κάθε τι, εἶχε φλόγα γιὰ μάθηση. Ὅχι μόνο εἴξερε γράμματα, μὰ εἶτανε καὶ προχωρημένη. Τὶς ὥρες ποὺ σταματοῦσε ἡ δουλειά της, ξεσκάλιζε στὸ γραφεῖο μου ἀπάνου κ' ἔπαιρνε νὰ διαβάξῃ ὅ,τι λογὶς ρομάντζο τῆς τύχαινε στὰ χέρια. Μερικὰ ἐνιωθε, γιὰ τ' ἄλλα μὲ ρωτοῦσε νὰ τῆς ἐξηγήσω τί σημαίνει ὁ τίτλος καὶ κάποτε τὸ περιεχόμενο.

—Κάμετέ μου τὴ χάρη, πέστε μου ὅπως ἐσεῖς ξέρετε ὄραϊα, μὲ δυὸ μονάχα λόγια ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία . . .

Ἡ γυναίκα μου εἶχε πάψει πιά νὰ μοῦ μιλῇ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, νὰ μ' ἐνοχλῇ. Ὁ καιρὸς περνοῦσε, ἄχ, ὁ μόνος καιρὸς τώρα ποὺ ἀπολάβαμε τὸ σπίτι μὲ λίγη ἡσυχία, χωρὶς ἀναστάτωση, χωρὶς κανγάδες, χωρὶς νεῦρα. Ἡ εὐδαιμονία αὐτὴ γέμιζε τὶς μέρες μας καὶ μοῦ φαινότανε πὼς ἄξιζε πραγματικά ἡ ζωὴ. Μὰ τοῦτο βέβαια, ὅπως ὄλες οἱ εὐτυχίες, δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ. Περίμενα τὴν καταστροφή καὶ σιωποῦσα. Σιωποῦσα ἐπίμονα, γιὰ πολὺ. Ἀποροῦσα μάλιστα κ' ἔλεγα μέσα μου γιατί τάχα ἄργεῖ τὸ τέλος. Τὸ γνώριζα καλὰ πὼς ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα μὲ λατρεύει στ' ἀληθινά.

Σήμερα λοιπὸν τὸ πρῶτ', ἐκεῖ ποὺ πάλι ἡ Ἀλέγρα, στὸ γραφεῖο μου συγύριζε κ' ἔβαζε σὲ τάξη τὰ σκόρπια δῶθε κεῖθε χαρτιά μου, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε μὲ ὕφος ναζιάρικο καὶ χαδευτικό:

—Ὁ κύριος γράφει καλὲ καὶ δικά του βιβλία. Μὰ τί περίεργο, δὲ μοιάζει διόλου γιὰ σοφός.

Κ' ἔκαμε νὰ γελάσῃ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἡ νεαρὴ μου γυναίκα, ποὺ κατασκό-

πενε ποιὸς ξέρει ἀπὸ πόσες μέρες, μπῆκε σὰ σίφουνας στὴν κάμαρη καὶ παίρνοντας τὸ ξεσκονιστήρι φτεροδὸ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἀλέγρας τῆς φώναξε θυμωμένα :

— Ἐδῶ κορίτσι μου εἶναι σπίτι, δὲν εἶναι φροντιστήριό τῆς φιλολογίας. Πληρώνεσαι γιὰ νὰ δουλεύης, δὲν πληρώνεις γιὰ νὰ μαθαίνης.

Γύρισα στὴ γυναῖκα μου, τὴν κοίταξα ἱκετευτικὰ καὶ μὲ τὸ βλέμα μου προσπάθησα νὰ τῆς θυμίσω τὴν ἐπίμονη παράκλησή της γιὰ τὸ ρόλο μου τῆς τελευταίας της θεωρίας, πῶς νὰ σαγηνεύω καὶ νὰ κρατῶ κοντὰ μας τὶς καλὲς ὑπηρετίες. Ἐκείνη μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πῶς ὄλ' αὐτὰ τῆς εἶτανε τώρα ἀδιάφορα. Ἄρχισε μονάχη της νὰ συγυρῖζη καὶ νὰ ξεσκονίζη, ἀμίλητη πεισματικὰ.

Ἔτσι ἀπὸ σήμερα, καὶ ὁ Θεὸς ξέρει γιὰ πόσο ἀκόμα, μείναμε πάλι δίχως ὑπηρετίρια.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

